

**Voor Altijd
Geleden**

door

Stephan De Winter

Emma is not a person;
Emma is a place you get stuck in;
A pain you cannot erase.”

Bon Iver, over
For Emma, Forever Ago

“In a nightmare, I am falling
from the ceiling into bed beside you.
You’re asleep, I’m screaming,
shoving you to try to wake you up.

And like before, you’ve got no interest
in the life you live when you’re awake.
Your dreams still follow story-lines,
like fictions you would make.

So I lie down against your back,
until we’re both back in the hospital
But now it’s not a cancer ward,
we’re sleeping in the morgue.”

The Antlers,
“Epilogue”, Hospice

M'n 'doodtoon', zo noem ik het.

Dat onverdraaglijke gepiep in m'n oren.

M'n tinnitus...

Hij snijdt door alles heen, ook wat Jelle zonet tegen me zei. Daarom moet ik hem vragen: "Kan je dat eens herhalen? Ik hoor je niet goed..." Ik leg m'n hand achter m'n oor, draai m'n hoofd naar hem toe en neig wat naar voor. Deze keer hoor ik hem wel duidelijk...

En dan voel ik niets meer, behalve pijn.

Ik had me niet aan zo'n vraag verwacht, da's de reden... Ze doorbreekt een stilte die al jaren aansleept. Ze gaat over die ene gebeurtenis waarover Jelle en de rest van de groep niet durfden te praten, de afgelopen jaren, uit schrik dat het te veel verdriet zou oproepen.

Maar nu vraagt hij dus, eindelijk:

“Ik weet dat je Emma nog altijd graag ziet... Hoe voelt dat, van iemand houden die je verloren bent?”

Eerst kan ik amper geloven dat een vraag zo pijnlijk kan aanvoelen... Ze snijdt net zo hard als m'n tinnitus, maar dan in m'n ziel, diep, vanbinnen. Het voelt als een vorm van inwendig bloeden, denken aan Emma...

Dan kijk ik om me heen, en laat ik z'n vraag bezinken. Iets verderop staat er een muur van treurwilgen, waarvan het gebladerte kolkt als zeeschuim. Ze bewegen zo heftig dat ze wel lijken te leven. En toch...

Tegelijk voelen ze ook zo dood en levenloos...

Het duurt dan ook niet lang vooraleer ook zij me aan Emma doen denken, die treurwilgen. Het verbaast me niet... Sinds ze gestorven is, lijkt alles zwanger van de dood. En alles wat me aan de dood doet denken, dat doet me ook aan haar denken. En zo is de cirkel rond.

Emma. Alles doet me altijd denken aan Emma...

Vooral deze plek, waar het allemaal begon.

Voor altijd geleden...

...

Wanneer ik vroeger aan die plek dacht, dan dacht ik voornamelijk aan de tijd die ik er met Emma heb doorgebracht, toen we nog jong waren, en een toekomst hadden... Onze allereerste kus, onder een van die treurwilgen... Maar nu denk ik vooral aan het treinongeluk.

Het is nu zo'n vier jaar geleden, ongeveer...

Ik herinner het me nog altijd, de beelden op het nieuws, die avond. Ze waren infernaal... De nieuwslezer vertelde dat, volgens de eerste berichten, een treinconducteur de snelheidslimiet had overtreden, waardoor hij van de sporen was afgeraakt, en z'n lading chemische middelen in het gebied was terechtgekomen. "Niet veel later heeft er zich een explosie voorgedaan," zei hij dan, terwijl er beelden opdoken van een chemisch vuur, uitgespreid over zo'n halve kilometer.

Het was alsof heel de horizon in brand stond.

De dagen daarna kan ik me dan weer amper herinneren... Er gebeurde zoveel, zo snel... Maar het komt er in feite op neer dat het terrein een soort 'zone' werd, die los stond van de buitenwereld. De overheidsdiensten hebben altijd gezegd dat er geen enkel risico was voor onze veiligheid of gezondheid, ondanks het vuur, en de chemicaliën. Maar toch vonden ze het nodig om het gebied af te zetten, met barricades en bewaking, en dat ook zo te houden, tot op de dag van vandaag...

Waarom, dat weten we niet... En wat er met al die mensen gebeurd is die onwel zijn geworden, tijdens die nacht, of na het ongeluk, dat weten we ook niet...

Hoe dan ook, meer was er eigenlijk niet nodig om iedereen verbeelding op hol te doen slaan. Zelfs nog voor ik aan m'n opleiding psychologie begon, wist ik al dat wanneer zo'n dingen gebeuren, dat sommige dingen gewoon te groot zijn voor mensen. Dan gaan ze allemaal absurde verklaringen verzinnen, gewoon, om ermee om te gaan. Bij die treinramp was dat natuurlijk niet anders... Sommige mensen dachten dat de overheid loog, en zagen in alles één groot complot. Om de zoveel weken dook er wel een nieuwe samenzwerings-theorie op, ergens op een online groep, of op straat.

Toch was er eigenlijk maar één iemand die ik kende die zichzelf ook echt bezighield met die samenzwerings-theorieën, en dat was Thomas. Het is via hem dat ik al die vreemde geruchten over die plek gehoord heb.

Een paar maanden geleden heeft hij me uitgenodigd, bij hem thuis, samen met de rest van onze vriendenkring, Levi en Jelle. Eerst hebben we, zoals altijd, gewoon wat zitten praten, over alles en niets, terwijl we de ene pint na de andere naar binnen kieperden. En toen begon Thomas plots te vertellen over wat hij allemaal over die plek gehoord had. De aanleiding was een andere vreemde gebeurtenis... We lagen toen allemaal al neer, in een van de zetels, te bekomen van de alcohol. In m'n ooghoek zag ik hoe hij brede gebaren maakte en voortdurend van zithouding veranderde, zodat hij ieder van ons toch eens direct kon aanspreken.

“Het is niet enkel die treinramp,” zei hij. “Er zijn sindsdien zoveel vreemde dingen gebeurd, dat weten jullie ook wel. En zodra je ook maar een klein beetje onderzoekwerk doet, dan beseft je het: al die gebeurtenissen, ze vallen allemaal terug te brengen naar die plek. Ik zeg het jullie—en luister goed: daar is echt-iets-niet-pluis. Er is meer aan de hand dan de overheid ons vertelt. Persoonlijk? Ik durf er mijn geld op in te zetten!”

Mijn hoofd lag in m'n rechterhand. Het voelde alsof het er anders af zou tolleren, door de alcohol. Daarom hield ik me op de achtergrond, zoals gewoonlijk.

Jelle, die had blijkbaar besloten om het spelletje mee te spelen. Hij leunde achterover, met gekruiste armen, terwijl hij naar Thomas luisterde. Telkens wanneer die z'n stem de lucht in schoot, knikte hij, met een geamuseerde glimlach, om te bevestigen wat hij zei.

Levi, die zat met z'n rug naar de Thomas. Z'n gezicht zat verborgen achter een zwarte bles, waardoor ik niet kon zien wat voor uitdrukking hij had. M'n beste gok was dat het hem allemaal geen zier kon schelen.

“Die groep meiden, van dat opsporingsbericht,” ging Thomas verder. “Je weet wel, die tijdens de vakantie verdwenen is? Hebben jullie daar al bij stil gestaan?”

Toen werd het stil... Natuurlijk hadden we erover gehoord, allemaal. Door hun verdwijning was er zo'n commotie ontstaan dat we die hele treinramp bijna vergeten waren. Iedereen van ons had wel één iemand van

hen gekend, direct of indirect. Als ik me niet vergis, had Emma ze ook gekend, van op de lagere school.

“Geile wijven,” antwoordde Levi.

“Is het niet opvallend dat de overheid hun verdwijning op precies dezelfde manier behandelt als die treinramp?” vroeg Thomas. “Geheimhoudingen. Tegenstrijdige berichten. Het kan bijna niet anders dan dat die twee gebeurtenissen verband houden met elkaar.”

“Hoezo?” vroeg Jelle.

“Wel, er zijn meerdere hypothesen,” zei Thomas, terwijl hij zich vooroverboog. “Maar de eenvoudigste, en daarom ook meest aannemelijke, is deze: die groep meiden is op de plek van de treinramp verdwenen.”

“Ach, onzin!” riep Levi uit. Hij rolde met z'n ogen, ijlend door de drank. “Laat me raden. Dat heb je gelezen op een van die achterlijke Facebookpagina's?”

“Ik zou die maar niet zo gauw afschrijven als ik jou was!” riep Thomas. “Je zou niet geloven wat voor mensen er in die groepen aanwezig zijn. Rechercheurs, medewerkers van op het terrein—noem maar op! En allemaal doen ze hun duit in het zakje om een totaalbeeld te schetsen; om de waarheid naar buiten te brengen.”

“Hoezo, de waarheid?” vroeg ik. Ik wist natuurlijk dat het allemaal één groot spel was voor Thomas. Maar toch moet ik toegeven dat ik geïntrigeerd was door zijn woordkeuze. Die zal wel niet toevallig geweest zijn.

“Nu je toch aandringt,” zei Thomas geamuseerd. Daarop nam hij een meer plechtige houding aan.

“Daar gaan we weer...” zuchtte Levi.

“Ik wil dat jullie dit met een open geest benaderen, oké? Ik vertel jullie enkel maar wat ik gelezen heb.”

Daarna zocht hij naar de meest comfortabele zithouding. Het duurde allemaal veel langer dan nodig, waardoor ik met de minuut zenuwachtiger werd.

“Oké. Die bewering dat die vier meiden op de plek van de treinramp gevonden zijn? Die heb ik niet zomaar uit een hoge hoed getrokken. Ze staat uitgebreid beschreven in een document dat is vrijgegeven door een terreinmedewerker, die liever anoniem wil blijven.”

“Die hadden toch zwijgplicht?” vroeg Jelle.

“Uiteraard,” antwoordde Thomas. “Maar hij vond het—en nu citeer ik hem letterlijk—zijn ‘morele plicht’ om de bevolking te waarschuwen voor die plek.”

“Waarom dan?”

“Een van zijn collega’s, een vriend, had zelfmoord gepleegd, daags nadat die het terrein betreden had.”

“Toeval,” zei Levi.

“Toevalligheden worden onwaarschijnlijker naarmate ze zich opstapelen,” zei Thomas. “Eén collega die zelfmoord pleegt, juist, dat kan toeval zijn. Maar zés expeditiesleden die zichzelf van kant maken, in de weken nadat ze op het terrein geweest zijn—ook toeval?”

Thomas laste een stilte in. Ondertussen keek hij ons afwisselend aan, met een indringende blik.

“En het feit dat alle medewerkers achteraf allemaal dezelfde taferelen rapporteerden—ook toeval?”

“Wat voor taferelen?” vroeg Jelle.

“Jullie hebben de foto’s ook wel gezien,” zei Thomas. “Van die figuur.”

“Die figuur?” vroeg ik.

“Je weet waarover ik het heb...”

“Hier heb ik niet genoeg drank voor op...” zei Levi geërgerd. Ditmaal draaide hij zich helemaal om, en kapte hij een grote slok bier naar binnen, nukkig.

“Alleszins, die medewerker waarover ik het daar-net had,” ging Thomas verder, “die heeft allerlei bewijsmateriaal vrijgegeven—officiële documenten, foto’s—waaruit blijkt dat die meiden wel eens daar zouden verdwenen zijn. Blijkbaar...” en Thomas stopte even met praten. Hij grimaste even, en slikte moeizaam.

“Blijkbaar,” vervolgde hij, “hebben de autoriteiten die meiden daar gevonden, in een afschuwelijke toestand. Daarom wil de overheid het liever geheim houden, om de bevolking niet nog meer angst aan te jagen.”

“W—Wat voor toestand?” vroeg ik, stamelend.

“Jullie geloven me toch niet!” riep Thomas plots uit. Hij veerde op. “Nogmaals, serieus, ik vertel enkel wat ik gelezen heb. Het oordeel laat ik aan jullie over.”

“Jaja,” riep Levi plots. Hij zat met z’n rug naar de groep gekeerd. En toch had hij zitten meeluisteren, blijkbaar... Ik keek terug naar Thomas, die een brede grijns had. Het streelde z’n ego, dat was duidelijk...

“Vertel gewoon verder,” zei Levi.